

Arrest

nr. 263 193 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat EL MOUDEN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, zonder termijn voor vrijwillig vertrek. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ KASTZE op 02.07.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: M.

Voornaam D.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: ?

Nationaliteit Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 02.07.2021.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[X] 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

[X] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal en vereniging van misdadigers. (PV nummers HV.12.LI.003184/2021 en HV.10.LI.003183/2021 van de politiezone van PZ KASTZE.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[X] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

[X] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal en vereniging van misdadigers. (PV nummers HV.12.LI.003184/2021 en HV.10.LI.003183/2021 van de politiezone van PZ KASTZE.)

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal en vereniging van misdadigers. (PV nummers HV.12.LI.003184/2021 en HV.10.LI.003183/2021 van de politiezone van PZ KASTZE.)
Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."*

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar, op grond van de volgende motieven:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ KASTZE) op 02.07.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : M.

voornaam : D.

geboortedatum : 13.11.1987

geboorteplaats : ?

nationaliteit : Wit-Rusland

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[X] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen die door verzoeker worden ontwikkeld luiden als volgt:

"De volgende argumenten zijn gegeven voor de beide bestreden beslissingen.

2.2.1. *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur.*

Conform het zorgvuldigheidsbeginsel moet de administratie of bestuur de beslissing op zorgvuldige wijze voorbereiden, steunend op een correcte feitenbevinding. Er moet een afdoende en volledig onderzoek worden gevoerd.

Zo kan het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling niet volstaan voor de uitwijzing van een vreemdeling, maar dient in concreto een grondig onderzoek naar het gedrag van de betrokkene te worden onderzocht (Raad van State 9 januari 1986, nr. 26044; Raad van State 2 juli 1987, nr. 28378).

In casu wordt verzoeker geacht schuldig te zijn aan strafbare feiten zonder veroordeeld te zijn door een daartoe bevoegde rechter en zonder enig duidelijk bewijs van zijn schuld.

Voorts brengt een snelle, routineuze en administratieve afwikkeling van een dossier het zorgvuldigheidsbeginsel in gedrang (Raad van State 2 oktober 2000, nr. 89982; Raad van State 6 december 2001, nr. 101.544).

In casu werden de bestreden beslissingen genomen op dezelfde dag als de feiten. Gezien verzoeker niet onmiddellijk zijn bewijzen kon voorleggen aan verwerende partij, werden de bestreden beslissingen meteen genomen. Een loutere controle van de DIMONA - databank door verwerende partij zou voldoende geweest zijn om zijn legaal verblijf van verzoeker vast te stellen.

Er was bovendien geen tolk door de politie opgeroepen. Verzoeker machtigt echter geen Belgische landstalen.

Hij was dus beschuldigd in de dingen die hij nooit had gedaan zoals diefstal die hij nooit zou hebben gepleegd.

Gezien de bestreden beslissingen genomen werden op dezelfde dag als de feiten, in schril contrast met de bekentenis van de echte dader, ondanks de afwezigheid van een strafrechtelijk onderzoek naar de feiten in hoofde van verzoeker én ondanks geldig verblijf/tewerkstelling wat vastgesteld had kunnen worden door een controle van de DIMONA - databank, heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen zonder een afdoende en correct onderzoek en steunt deze bijgevolg niet op een correcte feitenbevinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur is dus geschonden.

2.2.2. Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna "Motiveringswet")

Artikel 2 van de Motiveringswet legt de plicht op aan het bestuur om diens bestuurshandelingen uitdrukkelijk te formuleren.

Artikel 3 van de Motiveringswet legt op dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld moeten worden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Voorts dient deze motivering afdoende te zijn.

Een louter abstracte en vormelijke stijlformule kan niet worden beschouwd als een afdoende motivering (Raad van State 1 februari 1983, nr. 22896; Raad van State 28 mei 1986, nr. 26582; Raad van State 21 oktober 1998, nr. 76565).

In casu wordt in de bestreden beslissingen louter melding gemaakt van: "Gezien het karakter van deze feiten... wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden...". Er wordt bijgevolg enkel op de stijl ingegaan, maar inhoudelijk is geen verwijzing naar wat het persoonlijk aandeel van verzoeker is én werden de bestreden beslissingen genomen op dezelfde dag als de arrestatie, zonder enig zorgvuldig onderzoek.

Voorts verwijst de term 'afdoende' naar de eis dat de motivering in rechte en feite evenredig moet zijn met de genomen beslissing (A. MAST, J. DUJARDIN, et al., "Overzicht van het Belgisch administratief recht", 2009, p.725).

In casu zijn de strafbare feiten in hoofde van verzoeker niet bewezen, gelet op de afwezigheid van een strafrechtelijke onderzoek in diens hoofde. Het blijft voorts belangrijk te onderstrepen dat verzoeker onschuldig is, legaal in het Rijk verblijft en werkt.

Gelet op de afwezigheid van enige schuld, afwezigheid van enig strafrechtelijk onderzoek én het legaal verblijf en de legale tewerkstelling van verzoeker, gaat de bestreden beslissing van verwerende partij aan alle evenredigheid voorbij.

Artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet zijn dus geschonden.

[...]

2.2.4 Inreisverbod – schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

In casu werd op verzoeker een inreisverbod van 3 jaar opgelegd met onmiddellijke uitwerking. Dat is op persoon die absoluut onschuldig is! Het bovengenoemde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is tevens vanzelfsprekend geschonden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat zij zou worden “beschuldigd in de dingen die zij nooit had gedaan zoals diefstal die zij nooit zou hebben gepleegd”. Tevens meent de verzoekende partij dat een loutere controle van de DIMONA-databank voldoende zou zijn geweest om het legaal verblijf van de verzoekende partij vast te stellen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 02.07.2021 werd aangetroffen, dit naar aanleiding van een betrapting op heterdaad bij een winkeldiefstal.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd bijgevolg allerm minst kennelijk onredelijk in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), om de reden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij in haar eerste middel uitschijnen dat uitsluitend toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet had kunnen worden gemaakt, indien reeds sprake zou zijn geweest van een strafrechtelijke veroordeling.

Daar waar de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het kader van artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstrekt geen uitstaans heeft met de toepassing van de Belgische strafwetgeving, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich wel degelijk steunen op een proces-verbaal van de politiezone KASTZE, zelfs indien er (nog) geen strafrechtelijke vervolging t.a.v. de verzoekende partij werd opgestart.

Zie ook:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

En ook:

3.14. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat betrokkene werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels - die door verzoeker niet worden ontkend - te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar. (RvV nr. 189 839 van 18 juli 2017)

Verweerder merkt in dit kader nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door de medewerkers van een winkel herkend werd als een mededader of

medeplichtige van een winkeldiefstal, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het administratief rapport illegaal verblijf dd. 02.07.2021.

Het loutere feit dat de mededader uiteindelijk verklaarde dat de verzoekende partij niets met de winkeldiefstal zou te maken gehad hebben, volstaat dan ook niet om afbreuk te doen aan de deugdelijke overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve merkt verweerder in dit kader op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

Zie ook:

“In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij de inbreuken heeft gepleegd die werden opgesomd in de bestreden beslissingen. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven dat verzoeker inmiddels de gevangenis heeft verlaten, doet hieraan geen afbreuk: verzoeker is vrijgekomen op 28 oktober 2019 “mits borg [...] + BGV + IRV”. Dit gegeven impliceert geenszins dat de verwerende partij de initiële aanhouding voor weerspannigheid, deelname aan bendevorming, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels niet langer kan betrekken bij zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. In de mate dat verzoeker er nog op wijst dat hij na zijn veroordeling in 2012 nog een machtiging tot verblijf kreeg, zodat niet kan worden verwezen naar deze veroordeling, kan hij niet worden gevolgd: uit de voormelde feiten kon de verwerende partij afleiden dat verzoeker zich niet heeft laten afschrikken door een eerdere veroordeling en de gevolgen daarvan om nieuwe feiten te plegen in 2019, zodat hij niet aantoonde dat niet in alle redelijkheid zou kunnen worden vastgesteld dat er ernstig gevaar bestaat op recidive, ook door het lucratief karakter van de feiten, en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.” (RvV nr. 233.402 dd. 02.03.2020) (eigen markering)

En ook:

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.” (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zelfs indien zou worden geoordeeld dat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (quod non), dan nog moet bovendien worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Immers diende op 02.07.2021 te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet over de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten bleek te beschikken.

De verzoekende partij betwist voormeld motief van de bestreden beslissing en stelt dat een loutere controle van de DIMONA-databank voldoende zou geweest zijn om het legaal verblijf vast te stellen.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Vooreerst merkt verweerder op dat de verzoekende partij in haar eerste middel uitdrukkelijk erkent dat zij op het ogenblik van de administratieve controle op 02.07.2021 geen bewijzen kon voorleggen met betrekking tot het door haar aangevoerde legale verblijf in het Rijk.

Terwijl artikel 38 van het KB dd. 08.10.1981 nochtans uitdrukkelijk het volgende stipuleert:

“Elke vreemdeling, ouder dan vijftien jaar, moet zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of enig ander verblijfsdocument altijd bij zich hebben en op vordering van enige overheidspersoon overleggen.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zelf erkent dat zij op het ogenblik van de controle geen documenten kon voorleggen, kan de verzoekende partij uiteraard niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet vermocht vast te stellen dat de verzoekende partij niet in het bezit bleek te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij ten onrechte laat uitschijnen dat *“een loutere controle van de DIMONA-databank”* voldoende zou zijn geweest om haar legaal verblijf vast te stellen.

Verweerder repliceert dat een DIMONA-aangifte uitsluitend tot doel heeft om aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid mee te delen op welk een werknemer bij een werkgever aan de slag gaat en uit dienst treedt.

Er kan niet dienstig worden voorgehouden dat een DIMONA-aangifte als dusdanig een bewijs van legaal verblijf zou impliceren.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij kennelijk een buitenlandse werknemer is die gewoonlijk in een ander land dan België tewerkgesteld wordt (i.e. er is sprake van een Litouwse werkgever), zodat voor de verzoekende partij overeenkomstig artikel 16 van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 07.12.2018 een LIMOSA-aangifte had moeten gebeuren.

Terwijl op grond van artikel 16, §1, 7° van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 07.12.2018 bovendien enkel sprake kan zijn van een recht om arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied, indien aan welbepaalde voorwaarden voldaan is, met inbegrip van het beschikken over een verblijfsvergunning in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte.

Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij zelf erkent in haar inleidend verzoekschrift dat zij op het ogenblik van de administratieve controle op 02.07.2021 geen document had kunnen voorleggen, zodat de verzoekende partij het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet dienstig ten kwade kan duiden dat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Louter ten overvloede merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij in haar eerste middel geen kritiek levert met betrekking tot het feit dat in toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Evenmin levert de verzoekende partij in haar eerste middel kritiek op de motieven van de tweede bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13sexies), zodat verweerder zich op dit punt kan beperken tot een loutere verwijzing naar de deugdelijke motieven van deze tweede bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de strafbare feiten in haren hoofde niet zouden bewezen zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) én tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, herhaalt verweerder volledigheidshalve dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich allerm minst diende te steunen op een strafrechtelijke veroordeling, dan wel een strafrechtelijk onderzoek, dit alvorens kon worden besloten dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerder merkt op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze wordt toegelicht om welke redenen een gevaar voor de openbare orde werd weerhouden, met name omdat de verzoekende partij op heterdaad betrap werd bij een winkeldiefstal, waarbij bovendien uitdrukkelijk verwezen wordt naar het proces-verbaal dat werd opgesteld.

Zie ook nog:

“In de mate dat zij aanvoert dat dit proces-verbaal niet aan haar werd ter kennis gebracht, zodat de motiveringsplicht niet werd nageleefd, dient erop gewezen dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, het volstaat het om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK. t. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 — 133). in casu wordt wel degelijk gemotiveerd dat de betrokkene een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging, verwijzend naar het proces-verbaal. Bovendien bevindt dit stuk zich, zoals reeds gesteld, in het administratief dossier, zodat het de verzoekende partij vrij stond er inzage van te vragen en kennis van te nemen. De verzoekende partij kon derhalve niet dienstig aanvoeren dat aangezien de gemachtigde van de Staatssecretaris geen getuige was bij de inspectie en geen vaststellingen heeft verricht de bestreden beslissing niet rechtsgeldig is, nu de verwerende partij met kennis van het voormelde proces-verbaal heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd.” (R.v.V. nr. 62.750 van 31 mei 2011)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Beoordeling inzake de eerste bestreden beslissing

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) - omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort of van een geldig visum of geldige verblijfstitel - en van artikel 7, eerste lid, 3° van dezelfde wet - omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden nu hij op heterdaad betrap is voor winkeldiefstal en vereniging van misdadigers. Elk van deze motieven volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

2.3.2. Met betrekking tot het motief dat is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat de bestreden beslissingen werden genomen op dezelfde dag als de vermeende feiten, dat hij niet onmiddellijk bewijzen kon voorleggen, maar dat een controle door de verwerende partij voldoende zou zijn geweest om zijn legaal verblijf vast te stellen. Hij wijst er verder op dat hij geen van de landstalen beheerst en dat er door de politie geen tolk werd opgeroepen.

De verwerende partij stelt daar tegenover dat artikel 38 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk stelt dat elke vreemdeling, ouder dan vijftien jaar, zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of enig ander verblijfsdocument altijd bij zich moet hebben en op vordering van enige overheidspersoon moet overleggen en dat, nu verzoeker uitdrukkelijk erkent dat hij op het ogenblik van de administratieve controle op 2 juli 2021 geen bewijzen kon voorleggen met betrekking tot het door hem aangevoerde legale verblijf, hij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde niet vermocht vast te stellen dat hij niet in het bezit bleek te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Hoewel de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat verzoeker niet betwist dat hij, toen hij staande werd gehouden, niet in het bezit was van de documenten waarmee hij zijn legaal verblijf kon aantonen, stelt de Raad vast dat thans wel een kopie van verzoekers paspoort en een visum dat geldig is voor meerdere binnenkomsten, geldig tot 14 mei 2022, wordt voorgelegd. Op het eerste gezicht en in de huidige stand van de procedure blijkt verzoeker dus houder te zijn van de wettelijk vereiste documenten.

De vraag is of het feit dat verzoeker, nu hij houder blijkt te zijn van de vereiste documenten maar ze op het ogenblik van de administratieve controle niet in zijn bezit had, *in casu* toch de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° kon rechtvaardigen. Daartoe moet worden nagegaan of de verwerende partij de werkelijk bestaande en concrete feiten met de vereiste zorgvuldigheid heeft vastgesteld, opdat dat zij met kennis van zaken kon beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Verzoeker wijst erop dat er door de politie geen tolk werd opgeroepen en dat hij geen van de landstalen beheerst.

Hoewel in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteld dat verzoeker werd gehoord door de politie van de PZ KASTZE en dat rekening werd gehouden met zijn verklaringen, bevat het administratief dossier geen enkel stuk waaruit blijkt dat verzoeker op adequate wijze werd gehoord over zijn al dan niet legaal verblijf in België op het ogenblik dat hij staande werd gehouden. De Raad kan dus niet nagaan of verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om zijn legaal verblijf aan te tonen en/of toe te lichten om welke reden hij zijn verblijfsdocumenten op dat ogenblik niet bij zich droeg.

Gelet op de onvolledigheid van het administratief dossier kan niet worden vastgesteld of de verwerende partij zorgvuldig heeft gehandeld toen zij besloot toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De argumenten van de verwerende partij doen aan het voorgaande geen afbreuk nu het feit dat verzoeker op het moment van zijn aanhouding niet in het bezit was van zijn documenten op zich niet toelaat vast te stellen dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

2.3.3. Het tweede motief dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen verantwoorden, is het motief dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De verwerende partij verwijst daarvoor naar twee PV's waaruit zou blijken dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor winkeldiefstal en vereniging van misdadigers.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift zijn onschuld vol en betoogt verder ook dat er geen verwijzing is naar zijn persoonlijk aandeel in de feiten. Hij stelt dat de bestreden beslissing op dat vlak niet afdoende werd gemotiveerd. Hij voegt bij zijn verzoekschrift ook een verklaring van de tweede bij de vermeende feiten betrokken vreemdeling, waarin deze stelt dat hij de winkeldiefstal alleen heeft gepleegd, dat verzoeker er niet aan heeft deelgenomen en er evenmin weet van had.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Evenwel moet de Raad, in het kader van zijn wettigheidstoetsing, kunnen nagaan of de overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In casu kan het niet worden betwist dat er meerdere verdachten betrokken waren bij de feiten –getuige daarvan de vermelding ‘verenging van misdadigers’- zodat de Raad moet kunnen nagaan of uit de concrete gegevens waarover de verwerende partij beschikte op het moment dat zij de bestreden beslissing nam, op deugdelijke wijze kon worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Dit geldt des te meer nu de versie die verzoeker ter terechtzitting van de feiten heeft gegeven niet compatibel is met de vermelding dat hij op heterdaad zou betrapt zijn.

De verwerende partij verwijst ter zake naar het administratief rapport illegaal verblijf van 2 juli 2021 en stelt dat daarin zou zijn vermeld dat verzoeker door de winkelbedienden werd aangewezen als mededader of medeplichtige van een winkeldiefstal. Echter, het administratief dossier bevat noch dit rapport, noch de PV's, noch enig ander dienstig stuk.

Ook op dit vlak kan niet anders dan worden vastgesteld dat door het neerleggen van een onvolledig administratief dossier de verwerende partij de wettigheidscontrole inzake het tweede motief om het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden, onmogelijk heeft gemaakt. Ook dit motief blijft derhalve in de huidige stand van de procedure niet overeind. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.3.4. Nu de Raad niet kan overgaan tot de toetsing van de wettigheid van de twee determinerende motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, dringt de nietigverklaring van deze eerste bestreden beslissing zich op.

2.4. Betreffende de tweede bestreden beslissing

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

In het inreisverbod wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 02.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu hiervoor reeds is gebleken dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2021, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard ging, moet worden vernietigd, kan het inreisverbod niet langer staande blijven zodat het ook moet worden vernietigd.

3. Korte debatten

De bestreden beslissingen moeten worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS